

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **P. N.**, zastoupen Odborovým sdružením Spravedlnost, se sídlem Rezlerova 303, 109 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/21547-421,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/21547-421 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Jihlavě ze dne 1. 2. 2012, č. j. ZRA-57/2012-ZRO01 (dále jen „správní orgán I. stupně“) a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 2. 2012, č. j. ZRA-57/2012-ZRO01 byl žalobce podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb.,

o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 22. 12. 2011 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/21547-421 bylo rozhodnuto jak uvedeno výše.

Žaloba ze dne 9. 8. 2012 byla podána k Městskému soudu v Praze, usnesením ze dne 3. 12. 2012, č. j. 2 Ad 41/2012-42 byla postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Brně jako soudu příslušnému.

V žalobních námítkách žalobce uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím o odvolání žalovaného, které si převzal dne 6. 2. 2012. Napadá je z důvodu nezákonnosti v celém rozsahu, neboť jím byla porušena jeho práva, domáhá se zrušení rozhodnutí obou správních orgánů. Uvedl, že úřad práce rozhodl o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání proto, že se ve stanovený termín dne 21. 12. 2011 nedostavil na kontaktní místo veřejné správy, tzv. Czech POINT. Dále žalobce uvádí, že úřadu práce adresoval dne 19. 12. 2011 včasnou omluvu, ve které uvedl, že se vzhledem k velice tíživé finanční a životní situaci nemůže dostavovat v termínech generovaných počítačem na kontaktní místo veřejné správy. Současně požádal o proplácení jízdného, aby se mohl dostavit na Českou poštu ve Žďáru nad Sázavou. Dále uvedl, že vykonává nekolidující zaměstnání, jež je jeho jediným zdrojem finančních prostředků, o něž by docházením na kontaktní místo přišel. I přes výše uvedené s ním úřad práce zahájil dne 16. 1. 2012 správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Při ústním jednání na úřadu práce žalobce do protokolu dne 18. 1. 2012 uvedl, že se zahájením správního řízení rezolutně nesouhlasí, protože jeho omluva byla vážná, včasná a řádně zaslána na úřad práce, a to v písemné formě spolu se stížností. Přesto jí úřad práce nevěnoval dostatečnou pozornost a z evidence ho vyřadil. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl skutečnosti (viz výše). Přesto žalovaný rozhodl o jeho odvolání tak, že je zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. S tímto rozhodnutím žalovaného zásadně nesouhlasil. Namítl, že žalovaný poukázal mimo jiné na judikaturu správních soudů, z níž údajně vyplývá předpoklad existence určité finanční rezervy u uchazeče o zaměstnání, kterou by měl mít k dispozici, pokud se týká nákladů spojených s dostavováním se na úřad práce i na kontaktní místo veřejné správy ve stanovených termínech, s návštěvami zaměstnavatelů ohledně projednávání nabídky zaměstnání, atd. Proto namítaná finanční situace žalobce nemůže být akceptována jako vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalovaný však neuvedl, o které konkrétní judikáty své odůvodnění opírá. Vzhledem k tomu, že povinnost dostavovat se na kontaktní místo platí teprve od října roku 2011, je nesporné, že judikatura vztahující se k udržování finančních rezerv pro dostavování se na kontaktní místo, ještě nemůže existovat. Žalobce rozumí, že uchazeč o zaměstnání má mít určité finanční rezervy, které mu pomohou při hledání zaměstnání, tyto rezervy také žalobce měl, když se zaregistroval na úřad práce. Povinnost dostavit se na kontaktní místo pro něho však představuje zřetelný výdaj navíc, za který mu stát nenabízí žádnou protihodnotu a který vzhledem k tomu, že nepobírá žádné dávky, není schopen pokrýt. Je proto přesvědčen, že pokud úřad práce po něm požaduje splnění povinností nad rámec běžných povinností, které vyžadují zvýšené finanční výdaje, nemůže ho potrestat za to, že

tyto výdaje není schopen uhradit. Nemůže po něm také požadovat, aby se vzdal svého jediného příjmu ve výši cca 2.000 Kč, který mu plyne z dohody o provedení práce, neboť by mu již nezbyly základní prostředky k přežití.

Žalobce uvedl dále ze stanoviska Nejvyššího správního soudu, že správní řád v § 4 odst. 1, věta první stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti. Ve vztazích podle zákona o zaměstnanosti to platí dvojnásob – správní orgány by se zde měly snažit nezaměstnanému co nejvíce pomoci v jeho situaci na trhu práce. Institut vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by měl být používán pouze v případech, kdy jsou nade vší pochybnost splněny podmínky, jež zákon o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanoví. Účelem činnosti úřadu práce je zprostředkovat uchazečům zaměstnání, a nikoliv je vyřazovat (tento postup je krajním opatřením, a nikoli běžným nástrojem řešení agendy úřadu práce). Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání totiž představuje velký zásah do sociální sféry takto vyřazeného uchazeče (úřad práce totiž vyřazenému uchazeči již nadále neposkytuje péči podle zákona o zaměstnanosti – nezprostředkovává pomoc při hledání zaměstnání, vyřazený uchazeč se nemůže účastnit rekvalifikace organizované úřadem práce, nemůže mu být vyplácena podpora v nezaměstnanosti ani případná podpora v rekvalifikaci). Žalobce namítl, že úřad práce a žalovaného vůbec nezajímalo, v jaké byl situaci a proč se na kontaktní místo nedostavil. Neprojevil žádnou shovívavost či alespoň náznak porozumění k tomu, co v té době prožíval. Nezajímal se ani o tom, jaké pro žalobce vyřazení z evidence bude mít důsledky. Žalobce se domnívá, že oba správní orgány postupovaly v rozporu se „zákonem“, když důvod jím uváděný a předloženou omluvu nepřijaly a rozhodly o tom, že žalobce bez vážných důvodů mařil součinnost s úřadem práce. Žalobce trval na tom, že pro nedostavení se na kontaktní místo veřejné správy měl vážný důvod, který řádně doložil a dotčené správní orgány jej i přes předložené důkazy odmítly akceptovat. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí úřadu práce zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 10. 2012 se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil následovně:

V celém rozsahu odkázal na své rozhodnutí o odvolání a důvody, pro které bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí úřadu práce zamítnuto. Žalovaný k výše uvedenému uvedl následující:

Ze spisového materiálu v této věci vedeném vyplývá, že žalobci byl stanoven termín kontaktu na kontaktním místě veřejné správy (dále jen „KMVS“) Česká pošta, s. p., Žďár nad Sázavou 1, Nádražní 494/23, 591 01 Žďár nad Sázavou na 22. 12. 2011 v 10:45 hod., žalobce se na takto stanovený termín na KMVS nedostavil, nesplnění této povinnosti odůvodňoval zejména svou tíživou finanční situací, dále výkonem zaměstnání na základě dohody o provedení práce (dále jen „nekolidující zaměstnání“), jež je jeho jediným zdrojem finančních prostředků a o něž by docházením na KMVS přišel.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně finanční rezervy, kterou by uchazeč měl mít k dispozici, pokud se týká nákladů spojených s plněním povinností uchazeče o zaměstnání, dále že žalovaný neuvedl, o které konkrétní judikatury své odůvodnění opírá, že vzhledem k tomu, že povinnost dostavovat se na KMVS platí od října roku 2011, nemůže judikatura

vztahující se k udržování finančních rezerv pro dostavování se na KMVS ještě existovat, poukázal zejména na tyto rozsudky: rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 Cad 39/2006-22, ze dne 27. 6. 2008, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 62/2010-69, ze dne 13. 10. 2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 182/2011-93 ze dne 8. 2. 2012, ze kterých mimo jiné vyplývá předpokládaná finanční rezerva u uchazeče o zaměstnání potřebná k plnění povinností uchazeče o zaměstnání.

Povinnost dostavovat se na KMVS ve stanoveném termínu vyplývá zejména z ust. § 28 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, dle kterého je uchazeč o zaměstnání povinen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, tj. i dostavovat se na stanovený termín, mj. na KMVS. Ze zákona o zaměstnanosti vyplývá uchazeči o zaměstnání povinnost řídit se pokyny úřadu práce.

Dle ust. § 7a odst. 1 zákona o zaměstnanosti může úřad práce určit úkony podle tohoto zákona, které lze vůči němu činit prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy. Úřad práce může činit úkony podle tohoto zákona prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy.

Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) [do 31. 12. 2011 ust. § 30 odst. 2 písm. e)] zákona o zaměstnanosti úřad práce rozhodnutím vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s úřadem práce. Za maření součinnosti s úřadem práce se podle ust. § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti považuje, jestliže se uchazeč o zaměstnání nedostaví na úřad práce nebo na KMVS ve stanoveném termínu bez vážných důvodů, které jsou uvedeny v ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

S ohledem na uvedené nelze souhlasit s žalobcem v tom, že po něm úřad práce požaduje splnění povinností nad rámec běžných povinností a nelze se ztotožnit s jeho polemikou o tom, zda je úřad práce oprávněn plnění jeho povinností po uchazeči vyžadovat, natož uložit „tak přísnou“ sankci za její nesplnění. Žalobce byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání na základě jím svobodně projevené vůle. Není povinností fyzické osoby být vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, pokud tomu tak však je, je tato povinnost plnit povinnosti z tohoto titulu vyplývající. Uchazeč o zaměstnání je tak povinen plnit povinnosti na KMVS, stanoví-li tak úřad práce.

Námítka žalobce, že úřad práce nemůže po něm také požadovat, aby se vzdal svého jediného příjmu ve výši cca 2.000 Kč, který mu plyne z dohody o provedení práce, je nedůvodná. Pokud uchazeč o zaměstnání nemůže nebo nechce plnit povinnost součinnosti vůči úřadu práce, může vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na žádost ukončit. Žalobce takovou žádost nepodal, proto byl povinen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. K uvedenému žalovaný dále považoval za nutné konstatovat následující; pokud by žalobce nastoupil do zaměstnání, které by bylo tzv. kolidující, tzn. neslučující se s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání, vznikla by mu povinnost oznámit tuto skutečnost úřadu práce do 8 kalendářních dní, a pokud by tuto oznamovací povinnost splnil, bylo by mu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ukončeno a on by již nemusel plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání na KMVS. Předmětné zaměstnání však žalobce vykonával na základě dohody o provedení práce, přičemž se jednalo o zaměstnání s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nekolidující, proto výkon této činnosti nebránil dalšímu vedení žalobce v evidenci uchazečů

o zaměstnání a žalobci proto povinnost docházení na KMVS ve stanovených termínech nezanikla. Úřad práce po žalobci nepožadoval, aby se dohody o provedení práce vzdal.

Žalobce byl povinen plnit povinnost součinnosti vůči úřadu práce na KMVS, v daném případě dostavovat se na KMVS ve stanovených termínech, když byl úřadem práce zařazen do projektu DONEZ, přičemž této povinnosti se mohl zprostit pouze tehdy, bránil-li by mu v jejím plnění vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce však tuto povinnost nesplnil, když se nedostavil na KMVS ve stanoveném termínu, aniž by uvedl a prokázal jakýkoliv vážný důvod pro toto své jednání. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v jeho případě se jednalo o vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti (jiné vážné osobní důvody). Žádný takový důvod žalobce neuvedl a neprokázal.

K námitkám žalobce, že ke „zřetelnému“ výdaji navíc vynaloženému za dostavování se na KMVS mu stát nenabízí žádnou protihodnotu a který vzhledem k tomu, že nepobírá žádné dávky, není schopen pokrýt, odkázal žalovaný jednak na předpokládanou finanční rezervu uchazeče o zaměstnání, pokud se týká nákladů spojených s plněním povinností uchazeče o zaměstnání (viz výše), a dále uvedl, že zákon o zaměstnanosti „proplácení jízdného na KMVS“ neumožňuje. Žalobce není „potrestán za to“, že zvýšené výdaje v souvislosti s plněním povinnosti na KMVS není schopen uhradit, jak namítá, ale za to, že nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání, v daném případě se nedostavil na KMVS ve stanoveném termínu dne 22. 12. 2011 10:45 hod., a pro toto své jednání neuvedl žádný vážný důvod.

Pokud jde o námitky žalobce, že vykonává nekolidující zaměstnání, o něž by docházením na KMVS přišel, konstatuje žalovaný následující. Tento důvod absence na KMVS ve stanoveném termínu nelze akceptovat jako důvod vážný ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť výkonem nekolidujícího zaměstnání nelze omluvit jednání, jež vedlo k neplnění povinností uchazeče o zaměstnání. Na kontaktních místech veřejné správy probíhá činnost související se zprostředkováním zaměstnání, konkrétně informační činnost v oblasti pracovních příležitostí [ust. § 14 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Uchazeči o zaměstnání jsou při kontaktu na místě veřejné správy předány v písemné formě informace o aktuálních volných místech, pokud jsou pro konkrétního uchazeče o zaměstnání k dispozici. Tato volná místa jsou generována na základě zákonných kritérií. Uchazeči o zaměstnání mohou neprodleně kontaktovat zaměstnavatele a zaměstnání projednat a získat tak zaměstnání vhodné ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, což je zaměstnání, a) které zakládá povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, b) jehož délka pracovní doby činí nejméně 80 % stanovené týdenní pracovní doby, c) které je sjednáno na dobu neurčitou, nebo na dobu určitou delší než 3 měsíce a d) které odpovídá zdravotní způsobilosti fyzické osoby a pokud možno její kvalifikaci, schopnostem, dosavadní délce doby zaměstnání, možnosti ubytování a dopravní dosažitelnosti zaměstnání. Pro uchazeče o zaměstnání, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání po dobu delší než 1 rok, je vhodným zaměstnáním i takové zaměstnání, které a) splňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. a), b) a d), nebo b) splňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. a), c) a d) a délka jeho pracovní doby činí nejméně 50 % stanovené týdenní pracovní doby. Nabídka volných pracovních míst tak není vázána toliko na osobní jednání uchazeče o zaměstnání na úřadu práce. Výše zmíněné činnosti související se zprostředkováním zaměstnání [konkrétně informační činnost v oblasti pracovních příležitostí

na kontaktních místech veřejné správy pak nemůže bránit výkon nekolidujícího zaměstnání, a to s ohledem na ust. § 25 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, podle kterého podmínkou pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je, že výkon práce při zprostředkování vhodného zaměstnání a pro přijetí nabídky vhodného zaměstnání. Žalobce navíc ani neprokázal, že by dne 22. 12. 2011 činnost na základě výše uvedené dohody o provedení práce vůbec vykonával. S ohledem na konstatované, tedy že uchazeči o zaměstnání jsou při kontaktu na místě veřejné správy předány v písemné formě informace o aktuálních volných místech (pokud jsou pro konkrétního uchazeče o zaměstnání k dispozici), je bezpředmětná námitka žalobce ve smyslu, zda uložená povinnost dostavit se na KMVS má jakoukoliv souvislost se zprostředkováním zaměstnání. Pokud se uchazeč o zaměstnání na KMVS nedostaví, pak nelze účel této zprostředkovatelské činnosti úřadu práce řádně naplnit. Účast na KMVS nahrazuje částečnou účast na stanoveném termínu na úřadu práce v rámci zprostředkovatelské činnosti, proto je účast na kontaktech DONEZ nezbytná.

Není možné přihlédnout k námitce žalobce, že na KMVS byl úřadem práce poslán bez poučení. Ze spisu je zřejmé, že dne 19. 12. 2011 odmítl žalobce za účasti svědků převzít písemné poučení uchazeče o zaměstnání, který plní povinnost součinnosti na KMVS, byl proto poučen o důsledcích nedostavení se na KMVS ústně. V listině „Stanovení prvního kontaktu na kontaktním místě veřejné správy“, byť ji žalobce o své vůli odmítl dne 19. 12. 2011 na úřadu práce převzít, je jednoznačně uvedeno, že uchazeč o zaměstnání bude plnit povinnosti součinnosti na KMVS, je v ní stanoven první kontakt na KMVS, a dále tato listina obsahuje poučení uchazeče o zaměstnání, který plní povinnosti součinnosti na KMVS. Toto poučení je dle názoru žalovaného zcela dostačující. Zmiňovaná listina obsahuje i poučení, že uchazeč o zaměstnání je povinen dostavovat se ve stanovený den a ve stanoveném čase na KMVS a že nesplnění této povinnosti bude omluveno, jen pokud uchazeč o zaměstnání prokáže vážné důvody, které mu neumožnily stanovení termín kontaktu dodržet. Je zřejmé, že pokud má uchazeč o zaměstnání povinnosti na KMVS plnit, je nejprve třeba, aby je akceptoval. Tím, že žalobce odmítl převzít zmíněnou listinu „Stanovení prvního kontaktu na kontaktním místě veřejné správy“, odmítl akceptovat povinnosti uchazeče o zaměstnání, který plní povinnost součinnosti na KMVS. Nadto není na zvážení uchazeče o zaměstnání, zda bude plnit povinnost součinnosti na KMVS či nikoliv. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 93/2011-112, ve kterém Nejvyšší správní soud judikoval, že jednání uchazeče o zaměstnání spočívající v odmítání podepisování listin, ve kterých jsou uvedeny povinnosti či podmínky, které je uchazeč o zaměstnání povinen vůči úřadu práce plnit, je třeba posoudit jako maření součinnosti s úřadem práce.

Nelze přihlédnout k námitkám žalobce, že úřad práce a žalovaného vůbec nezajímalo, v jaké byl situaci a proč se na kontaktní místo nedostavil, že neprojevil žádnou shovívavost či alespoň náznak porozumění k tomu, co v té době prožíval, že se nezajímal ani o to, jaké pro žalobce vyřazení z evidence bude mít důsledky. Ze spisového materiálu a z rozhodnutí úřadu práce i z rozhodnutí žalovaného je evidentní, z jakých důvodů se žalobce na KMVS nedostavil. Žalobce se k věci opakovaně vyjadřoval, jak vyplývá ze spisu a z výše uvedeného. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje správnímu orgánu při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání zohledňovat finanční situaci účastníka správního řízení, a neumožňuje přihlédnout k tomu, že tato situace se po vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání zhorší.

Jak vyplývá ze spisového materiálu, namítanou tíživou finanční situací žalobce ani neprokázal.

Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje plnění výše uvedené základní povinnosti uložené mu úřadem práce, přičemž nedoloží žádný vážný důvod bránící mu tuto povinnost splnit, pak je dán důvod pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s ust. § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s ust. § 31 písm. c) zákona, k čemuž v případě žalobce došlo.

S ohledem na vše výše konstatované se žalovaný nemůže ztotožnit s námitkou žalobce, že jeho rozhodnutí je nezákonné a že jím byla porušena práva žalobce. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by práva žalobce byla jakkoliv porušena. Rovněž žalovaný odmítá námitky žalobce o tom, že správní orgány v daném případě pouze důsledně vyžadovaly od žalobce plnění povinností a nedbaly přitom o ochranu jeho zájmů, čímž dle žalobce zdůvodňovaly zjevnou nespravedlnost, a tím porušily čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný je toho názoru, že ze spisového materiálu v této věci vedeného vyplývá, že správní orgány v dané věci postupovaly v souladu s ust. § 3 správního řádu a dle názoru žalovaného není pochyb, že v daném případě bylo postupováno se zásadou legality zakotvenou v ust. § 2 správního řádu. Žalobce nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání spočívající v dostavení se na KMVS ve výše uvedeném stanoveném termínu, pro toto své jednání neuvedl žádný vážný důvod dle ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, proto úřad práce postupoval v souladu se zákonem o zaměstnanosti, když žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadil.

V připojeném správním spise se nachází žádost žalobce o podporu v nezaměstnanosti podaná dne 19. 5. 2010 u Úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou, potvrzení posledního zaměstnavatele ABB přívěsy Pavel Zezula, Velké Meziříčí potvrzující dobu zaměstnání od 1. 5. 2006 do 18. 5. 2010, potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti ze dne 21. 5. 2010, rozhodnutí úřadu práce ve Žďáře nad Sázavou ze dne 27. 5. 2010, č. j. ZRA-1370/2010-ZRO01, jímž byla přiznána žalobci podpora v nezaměstnanosti ode dne 19. 5. 2010. Podpora v nezaměstnanosti byla přiznána po podpůrčí dobu pěti měsíců. Dále je ve spise založeno poučení uchazeče o zaměstnání (nekolidující zaměstnání s evidencí). Správní spis obsahuje i dohody o provedení práce uzavřené se zaměstnavatelem Radkem Holoubkem, s.r.o. suvedením sjednaného rozsahu práce v hodinách, zahájení a ukončení pracovní úkolu, výše odměny, povinnosti pracovníka i zaměstnavatele.

Dne 19. 12. 2011 stanovil Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Jihlavě první kontakt na kontaktním místě veřejné správy (Czech POINT). Za tímto účelem byl vyzván žalobce, aby se dne 21. 12. 2011 ve 14:00 hod. dostavil na Českou poštu, s. p. na přepážku kontaktního místa veřejné správy Žďár nad Sázavou 1, Nádražní 494/23, Žďár nad Sázavou 591 01. Zároveň byl poučen o povinnosti součinnosti na kontaktním místě veřejné správy (dále jen „KMVS“). Ve spise se nachází „omluva uchazeče o zaměstnání v termínu od 19. 12. 2011 do 19. 1. 2012“ podaná žalobcem dne 21. 12. 2011, doručena Úřadu práce ČR dne 22. 12. 2011, kterou omlouvá účast uvedeného dne na určeném KMVS z důvodu tíživé životní a finanční situace, kdy ze vzdálené obce s nízkou dopravní obslužností se nemůže

dostavovat na uvedené místo. Uvedl, že nepobírá žádné dávky, taktéž mu brání i zdravotní důvody, dále pak výkon nekolidujícího zaměstnání, které má pružnou dobu, a který je jediným zdrojem jeho příjmu. Citovaná písemná omluva žalobce je vlastnoručně podepsána jmenovaným. Omluva je datována dnem 19. 12. 2011. Dále ve spise je evidováno písemné sdělení ze dne 19. 12. 2011 s tím, že do „s termínem, tj. 21. 12. 2011 ve 14:00 hod. byl seznámen ústně. Odmítl převzetí, protože uvedl, že nemá finanční prostředky na cesty. Ústně byl poučen o důsledcích nedostavení se na KMVS“. Dále je ve spise založena kopie označená „Omluva uchazeče o zaměstnání na termín od 19. 12. 2011 do 19. 1. 2012“ (poznámka: vytištěno z DONEZ), v níž žalobce uvedl, že „vzhledem k velice tíživé finanční a životní situaci se nemůže dostavovat v termínech generovaných počítačem na pobočce pošty Žďár nad Sázavou. Navrhl proplacení jízdného na tuto pobočku pošty tak, aby nebyl vyřazen z evidence uchazeče o zaměstnání“.

Správní spis obsahuje i lékařskou zprávu MUDr. Radka Černého, ortopedická ambulance ze dne 15. 7. 2011 potvrzující vyšetření žalobce uvedeného dne z důvodu bolesti zad, vyžadující šetrící režim bez zvedání břemen, bez statické zátěže – dlouhodobé sezení, otřesy. Objektivně zjištěna th ls. skoliosa, percuse bolestivá th ls přechodu, ls rozvoj bez omezení, rtg th hypdrkofisy, v centru klinovité deformity obr. těl a nerovnosti kdycích desek, v.s. st. p. mo scherrmann.

Ve spise je dále založen Protokol o ústním podání ze dne 18. 1. 2012, č. j. ZRA-406/2012-ZRO01 sepsaný se žalobcem. Předmětem zápisu je sepsání ústního podání žalobce ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Dne 18. 1. 2012 se dostavil žalobce na Úřad práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě a uvedl, že rezolutně nesouhlasí s vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť jeho omluva byla vážná, včas a řádně zaslána na Úřad práce Žďár nad Sázavou dne 21. 12. 2011.

Dne 1. 2. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ZRA-57/2012-ZRO01, jímž žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 22. 12. 2011 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Žalobce podal odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2012/21547-421 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

V předmětné věci nařídil soud jednání dne 6. 5. 2014. Ze stanoviska právního zástupce žalobce vyplynulo, že žalobcovo jednání nelze kvalifikovat jako maření součinnosti s úřadem práce, neboť z doložených listinných materiálů vyplývá jeho spolupráce se správním orgánem, aktivita, kterou vyvíjel při zajištění zaměstnání i vyhovění požadavkům úřadu práce. Postup žalovaného označil šikanózním přístupem k záležitosti žalobce s cílem vyloučit jmenovaného z evidence úřadu práce, snížit tak počet uchazečů o zaměstnání na okrese Žďár nad Sázavou. Smyslem výkonu veřejné správy je najít uchazeči o zaměstnání zaměstnání, nikoliv dostavování na místo veřejné správy, které k nalezení zaměstnání nevede. Místo bydliště žadatele je vzdáleno 17 km od KMVS, datum prvního kontaktu bylo stanoveno v měsíci prosinci, v zimním období, kdy autobusové spojení fungovalo pouze 2x nebo 3x denně, tzn. že by se jednalo o ztrátu celého dne. Za tohoto stavu neshledal důvod dostavovat se na příslušné kontaktní místo jen proto, aby ukázal „že žije“, nebo aby předložil občanský

průkaz, nebo aby dokázal, že je schopen ještě docestovat do Žďáru nad Sázavou a zpátky. Za tohoto stavu proto pokládal žalobcovo vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání za bezdůvodné.

Z výpovědi žalobce vyplynulo, že při jedné z návštěv na úřadu práce mu bylo oznámeno, že se bude dostavovat na místo tzv. Czech POINT. Jednalo se o Českou poštu, s. p., přepážka kontaktního místa veřejné správy Žďár nad Sázavou. Nepamatoval si přesně den jeho návštěvy na úřadu práce, kdy se snažil omluvit na další termín. Nicméně systém jej stále generoval na ten samý den, ale jinou hodinu. Nebylo možno se tak z uvedeného dne vůbec omluvit. Uvedl dále, že místo jeho bydliště je vzdáleno od Žďáru nad Sázavou asi 17 km, jediná forma dopravy je autobusem, cena jednoho jízdného činí cca 20 Kč. V době, kdy byl předvolán na KMVS měl uzavřenou dohodu o provedení práce s firmou, kde poskytoval občasné technické rady. Jednalo se o výkon práce v počtu několika hodin měsíčně, z pracovní činnosti dosahoval příjmu 600 až 800 Kč měsíčně. Žádný další zdroj příjmu neměl, žádná dávka sociální péče mu přiznána nebyla.

Zástupkyně žalovaného setrvala na písemném vyjádření. Zdůraznila, že nedostavení se ve stanoveném termínu na kontaktní místo veřejné správy bez vážného důvodu je mařením součinnosti s úřadem práce. Na KMVS jsou aktualizované nabídky pracovního uplatnění, pokud žalobce uváděl, že je bez příjmu, bylo v jeho zájmu, co nejčastěji vyhledat kontakty na zaměstnavatele. Dosahované příjmy žalobce v měsíci listopadu roku a prosinci roku 2011 prokázala kopiemi vystavenými zaměstnavatelem Holoubek TRADE, s.r.o., které činily v měsíci listopadu 2011 3.520 Kč čistého, v prosinci roku 2011 2.200 Kč čistého. Vyvrátila dále žalobcovo tvrzení o nepřiznání dávek sociální péče, o žádnou dávku nepožádal.

Při posuzování věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) účastníky právních vztahů podle tohoto zákona jsou fyzické osoby, které mají způsobilost být zaměstnancem, fyzickými osobami jsou státní občané České republiky, za stejných podmínek cizinci, kteří splňují podmínky pro zaměstnávání stanovené tímto zákonem.

Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2012, a kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadí uchazeče o zaměstnání, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce (§ 31).

Podle § 31 písm. c) citovaného zákona uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku úřadu práce, nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů (§ 5 písm. c) citovaného zákona).

Podle § 5 písm. c) bod 6 citovaného zákona se rozumí vážnými důvody zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnost s úřadem práce – krajskou pobočkou úřadu práce a pobočkou úřadu práce pro hlavní město Prahu při zprostředkování zaměstnání nebo bod 7 jiné vážné osobní důvody, např. etické, mravní či náboženské nebo důvody hodné zvláštního zřetele.

Podle § 28 odst. 2 citovaného zákona uchazeč o zaměstnání je povinen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání na kontaktním pracovišti krajské pobočky úřadu práce, které požádal o zprostředkování zaměstnání; povinnosti podle této věty lze plnit i na kontaktním místě veřejné správy stanoveném krajskou pobočkou úřadu práce.

Stěžejní žalobní námitka spočívá v žalobcově tvrzení, že úřadu práce zaslal včasnou omluvu, ve které uvedl, že vzhledem k velice tíživé finanční a životní situaci se nemůže dostavovat v termínech generovaných počítačem na kontaktní místo veřejné správy. Dále uvedl, že vykonává nekolidující zaměstnání, jež je jeho jediným zdrojem finančních prostředků, o něž by docházením na kontaktní místo přišel.

K tomu Krajský soud v Brně uvádí, že je v osobním zájmu každého uchazeče o zaměstnání, aby měl vytvořenou finanční rezervu na stanovené termíny jednání s úřadem práce i na obstarání všech potřebných záležitostí spojených s vyřízením nástupu do zprostředkovaného zaměstnání a že z tohoto důvodu nemůže nedostatek finančních prostředků představovat vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Byť soud uznává, že je třeba ale vždy přihlídnout k osobní situaci toho kterého uchazeče o zaměstnání, neboť může nastat situace, kdy se uchazeč o zaměstnání může bez svého zavinění dostat do situace, kdy na cestu do určeného místa skutečně nebude mít finanční prostředky. Důležitá bude samozřejmě ale i okolnost, jak velké náklady by musel na takovou cestu vynaložit. Případ žalobce to však není. Skutečnost, že se dne 21. 12. 2011 ve 14:00 hod. nedostavil na Českou poštu, s. p. na přepážku kontaktního místa veřejné správy Žďár nad Sázavou 1, je nepochybná a sám žalobce to potvrzuje. Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že úřad práce České republiky – krajská pobočka v Jihlavě přípisem ze dne 19. 12. 2011 sdělil žalobci, že bude plnit povinnost součinnosti uchazeče o zaměstnání na kontaktním místě veřejné správy (Czech POINT), za tím účelem byl stanoven termín prvního kontaktu na den 21. 12. 2011 ve 14:00 hod. na České poště, s. p. na přepážce kontaktního místa veřejné správy Žďár nad Sázavou 1, Nádražní 494/23. Zároveň přípis obsahoval i poučení uchazeče o zaměstnání, který plní povinnost součinnosti na kontaktním místě veřejné správy. Na uvedeném přípise je uvedeno „s termínem byl seznámen ústně“. Odmítl

převzetí, protože uvádí, že nemá finanční prostředky na cesty. Ústně byl poučen o důsledcích nedostavení se na kontaktní místo veřejné správy (dále jen „KMVS“). Následně dne 21. 12. 2011 podal na České poště, s. p. Žďár nad Sázavou omluvu, která byla doručena Úřadu práce ČR dne 22. 12. 2011 označená jako „Omluva uchazeče o zaměstnání v termínu od 19. 12. 2011 do 19. 1. 2012“, v níž uvádí, že vzhledem k velice tíživé životní a finanční situaci se nemůže dostavovat ze vzdálené obce s nízkou dopravní obslužností v této frekvenci, kterou generuje systém Czech POINT. Nepobírá absolutně žádné dávky, nemá finanční prostředky, dále i ze zdravotních důvodů se nemůže dostavit. Překážku činí i výkon nekolidujícího zaměstnání, v němž má pružnou dobu, o kterou by tímto způsobem přišel. Dále sdělil, že na úřad práce se dostaví dne 18. 1. 2012.

V rámci jednání u Krajského soudu v Brně dne 6. 5. 2014 uvedl, že místo jeho bydliště je vzdáleno cca 17 km od Žďáru nad Sázavou, doprava je zajišťována autobusem, spoje 2x až 3x denně, jízdné jedním směrem činí cca 20 Kč. Tvrdil dále, že uvedeného dne, tj. 21. 12. 2011 vykonával zaměstnání na základě Dohody o provedení práce, jednalo se o technické poradenství, které poskytoval objednanému zákazníkovi. Tuto skutečnost však neprokázal ve správním ani přezkumném soudním řízení. Tvrdil, že z uvedeného druhu pracovní činnosti dosahoval 600 až 800 Kč měsíčně, později se částka zvýšila. Žádná sociální dávka mu přiznána nebyla. Věrohodnost jeho tvrzení však byla vyvrácena argumentací žalovaného, který předložil kopii dosahovaného výdělku žalobce v listopadu 2011 ve výši 2.200 Kč čistého a v prosinci 2011 3.520 Kč čistého. Dále předložil potvrzení úřadu práce, že žalobce nepodal žádné žádosti o dávky v hmotné nouzi. Pokud se týká zdravotních potíží – vertebrogenní problémy – tyto nebyly prokázány aktuální lékařskou zprávou, nýbrž žalobce doložil lékařskou zprávu MUDr. Radka Černého, ortopedická ambulance ze dne 15. 7. 2011 prokazující jeho zdravotní stav tak, jak uvedeno výše v odůvodnění soudního rozhodnutí. Dle názoru soudu byl-li by zdravotní stav jmenovaného natolik závažný, že by mu bránil v dostavení se na KMVS dne 21. 12. 2011, pak bylo v jeho zájmu doložit tuto skutečnost aktuální lékařskou zprávou, což však neučinil.

Na základě výše uvedeného soud ve shodě se žalovaným důvody uváděné žalobcem za vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) bod 6 a bod 7 zákona o zaměstnanosti nepovažuje. V bodě 5, kde se mluví o „jiných vážných osobních důvodech“ je ponechán částečný prostor pro správní uvážení, neboť nejčastěji v řízení o zařazení nebo nezařazení na rekvalifikaci a v řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, ale i jinde, lze zohlednit ty skutečnosti, které zákon nemůže předvídat, a které zpravidla tkví v osobě, o jejichž povinnostech, právech a nárocích se rozhoduje. Soud však odmítá uvěřit tomu, že žalobce by byl tak lehkomyšlný a utratil všechny své prostředky, tedy že by si neponechal určité finanční prostředky na běžné životní potřeby, a že by z těchto prostředků nebyl schopen vyšetřit částku cca 40 Kč na cestu na KMVS a zpět, zejména jestliže v měsíci listopadu a prosinci r. 2011 dosáhl prokazaného příjmu. Pokud snad žalobce skutečně tuto částku k dispozici neměl, jednalo se z jeho strany o přístup nezodpovědný a lehkomyšlný a ocitl se v takové situaci vlastní vinou. Rovněž tvrzení, že v uvedený den, tj. 21. 12. 2011, byl vázán pracovní činností v důsledku uzavřené Dohody o provedení práce, se nejevil přesvědčivým, neboť z kopie dokladu jeho výdělku vyplynulo, že v měsíci listopadu roku 2011 měl odpracovány 3 kalendářní dny, celkem 10 hodin a v měsíci prosinci roku 2011 5 kalendářních dní, celkem

16 hodin. Vzhledem k pracovní náplni, tj. technickému poradenství lze předpokládat, že termín jednání bylo možno se zákazníkem domluvit i na jiný termín.

V té souvislosti je však třeba poukázat na § 7a odst. 1 zákona o zaměstnanosti dle kterého úřad práce může určit úkony podle tohoto zákona, které lze vůči němu činit prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy.

Podle § 28 odst. 2 citovaného zákona uchazeč o zaměstnání je povinen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání na kontaktním pracovišti krajské pobočky Úřadu práce, které požádal o zprostředkování zaměstnání; povinnosti podle této věty lze plnit i na kontaktním místě veřejné správy stanoveném krajskou pobočkou Úřadu práce.

Optikou výše uvedených názorů je nutno zdůraznit, že systém dostavování se na kontaktní místo veřejné správy zakotvený přímo v zákoně o zaměstnanosti (§ 28 odst. 2), byl v daném případě dodržen, postup správního orgánu tedy nelze chápat jako svévolné a šikanózní jednání správního orgánu. Uvedený systém byl vytvořen právě proto, aby uchazečům o zaměstnání, kteří jsou delší dobu evidováni na úřadu práce, což je i případ žalobce, byla dána možnost jim nabízet operativně konkrétní pracovní místa, pokud na trhu práce jsou k dispozici. Tvzení žalobce, že mu nebylo nabídnuto žádné pracovní místo, je sice pravdivá, avšak tato skutečnost i přesto jej nezavazuje povinnosti součinnosti s KMVS v termínech uvedených v potvrzení kontaktu uchazeče o zaměstnání. Při zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání byl poučen v dokumentu „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, kde byl obeznámen s jeho právy a povinnostmi stanovenými zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Co se týče námitek žalobce, že úřad práce nepostupoval v souladu se zákonem, když jeho jednání kvalifikoval jako maření součinnosti s krajskou pobočkou Úřadu práce ve smyslu § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, soud se s tímto názorem neztotožňuje. Mařením součinnosti s úřadem práce ve smyslu ust. § 31 písm. c) citovaného zákona se rozumí jednání, kterým uchazeč o zaměstnání zmaří nástup do zaměstnání nebo zprostředkování zaměstnání. V daném případě žalobce svým jednáním nepochybně zmařil eventuální zprostředkování zaměstnání, neboť účelem plnění povinností na kontaktním místě veřejné správy je zprostředkování vhodného zaměstnání. Zprostředkováním zaměstnání se pak rozumí jak vyhledávání vhodného zaměstnání, tak rovněž informační činnost v oblasti pracovních příležitostí. Plnění povinnosti dostavovat se na kontaktní místo veřejné správy tak nahrazuje povinnost uchazeče o zaměstnání dostavit se ke zprostředkování zaměstnání na úřadu práce. Je pak nepochybné, že tímto způsobem je možno častěji, a tedy aktuálněji uchazeče o zaměstnání informovat o volných vhodných pracovních místech a zprostředkovatelskou činnost úřadu práce, která by jinak probíhala toliko při osobních jednáních na úřadu práce, zásadně zefektivnit. K jednání žalobce dále soud uvádí, že ze zákona vyplývají uchazeči o zaměstnání povinnost řídit se pokyny úřadu práce. Dle citovaného ust. § 7a odst. 1 zákona o zaměstnanosti může úřad práce určit úkony podle tohoto zákona, které lze vůči němu činit prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy. Úřad práce může činit úkony podle tohoto zákona prostřednictvím pověřeného kontaktního místa veřejné správy. Jestliže byl odvolatel zařazen do projektu DONEZ, byl povinen plnit povinnost v součinnosti vůči úřadu práce na kontaktním místě veřejné správy, přičemž této povinnosti se mohl zprostit

pouze tehdy, bránil-li by mu v jejím plnění vážný důvod ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Takový důvod však prokázán nebyl a toliko nevole žalobce k plnění dané povinnosti nemůže být jako takový vážný důvod akceptována. Žalobce byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání na základě jím svobodně projevené vůle. Není povinností fyzické osoby být vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, pokud tomuto tak však je, je tato povinna plnit povinnosti z tohoto titulu vyplývající. Uchazeč o zaměstnání je tak povinen plnit povinnosti na kontaktním místě veřejné správy stanoví-li tak úřad práce. Pokud uchazeč o zaměstnání nechce plnit povinnost součinnosti vůči úřadu práce, může vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání na žádost ukončit.

S ohledem na výše konstatované, nelze mít za to, že by se úřad práce svým postupem protivil ústavní maximě, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních lidských práv a svobod. Ze spisu nevyplývá, že by práva žalobce byla jakkoliv porušována, či že by byl postupem úřadu práce diskriminován. Námitka žalobce, že mu doposud úřadem práce nebyla nabídnuta žádná pracovní nabídka, není pro posouzení předmětné věci významná. V případě, že uchazeči o zaměstnání není vhodné pracovní místo nabídnuto, pak lze předpokládat, že v evidenci volných míst na trhu práce není k dispozici. Nutno připustit, že žalobce svým jednáním znemožnil, aby mu mohla být eventuálně zprostředkována vhodná zaměstnání, když v rámci plnění povinnosti dostavit se na kontaktní místo veřejné správy, je uchazeč o zaměstnání bezprostředně informován o všech volných pracovních místech, která jsou pro ně vhodná a o která se může neprodleně u zaměstnavatele ucházet. Četnost kontaktu na tomto místě pak mimo jiné zaručuje, že má uchazeč o zaměstnání aktualizovaný přehled o nabídce volných pracovních míst pro něj z hlediska § 20 zákona o zaměstnanosti vhodných, a nabídka volných pracovních míst tak není vázána toliko na osobní jednání na úřadu práce.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalobce neprokázal žádný vážný důvod pro své jednání, který by odůvodňoval jiné posouzení věci. Soud proto shledal, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobce pro popsání jednání z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadil. Zákon neumožňuje správním orgánům zvážit, zda v případě maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu rozhodnou o vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání či nikoliv, nýbrž striktně stanoví, že úřad práce uchazeče vyřadí. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, v daném případě je povinen dodržet znění zákona a nemůže činit žádné výjimky, tím spíše ne, jeli důvodem maření součinnosti s úřadem práce nesouhlas uchazeče o zaměstnání s politikou úřadu práce při stanovování povinnosti dle zákona.

Z výše uvedeného plyne, že správní spis a správní rozhodnutí poskytují dostatečnou skutkovou oporu pro právní závěr, že žalobce podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Soud proto uzavírá, že žaloba není důvodná, ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci samé byl neúspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Soud neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, na to

přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová